Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (prvá komora)

zo 16. mája 2017*

„Hospodárska súťaž — Kartel — Zneužitie dominantného postavenia — Trh distribúcie prípravkov na ochranu rastlín — Rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti — Údajné protisúťažné správanie výrobcov a predajcov — Dohody alebo zosúladené postupy spočívajúce v podávaní sťažností výrobcami alebo predajcami pred správnymi a trestnými orgánmi — Oznamovanie údajných porušení uplatniteľnej právnej úpravy zo strany súbežných dovozcov — Administratívne kontroly následne uskutočnené správnymi orgánmi — Uloženie správnych a trestných sankcií súbežným dovozcom vnútroštátnymi orgánmi — Považovanie podávania sťažností výrobcami alebo predajcami za šikanujúce správanie alebo zneužívanie správneho konania — Neexistencia záujmu Únie — Právo na účinnú súdnu ochranu“

Vo veci T-480/15,

Agria Polska sp. z o.o., so sídlom v Sosnowci (Poľsko),

Agria Chemicals Poland sp. z o.o., so sídlom v Sosnowci,

Star Agro Analyse und Handels GmbH, so sídlom v Allerheiligen bei Wildon (Rakúsko),

Agria Beteiligungsgesellschaft mbH, so sídlom v Allerheiligen bei Wildon,

v zastúpení: pôvodne S. Dudzik a J. Budzik, neskôr P. Graczyk a W. Rocławski, avocats,

žalobkyne,

proti

Európska komisia, v zastúpení: J. Szczodrowski, A. Dawes a J. Norris-Usher, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh podľa článku 263 ZFEÚ na zrušenie rozhodnutia Európskej komisie C(2015) 4284 final z 19. júna 2015 [vec AT.39864 – BASF (pôvodne AGRIA a i./BASF a i.)], ktorým bola zamietnutá sťažnosť žalobkýň týkajúca sa porušenia článku 101 a/alebo článku 102 ZFEÚ, ktorého sa údajne dopustilo najmä trinásť podnikov, výrobcov a predajcov prípravkov na ochranu rastlín, a to za pomoci alebo prostredníctvom štyroch profesijných organizácií a jednej advokátskej kancelárie,

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá komora),

v zložení: predsedníčka komory I. Pelikánová, sudcovia P. Nihoul a J. Svenningsen (spravodajca),

tajomník: L. Grzegorczyk, referent,

* Jazyk konania: poľština.

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 28. februára 2017,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Žalobkyne Agria Polska sp. z o.o. a Agria Chemicals Poland sp. z o.o., spoločnosti založené podľa poľského práva, žalobkyňa Star Agro Analyse und Handels GmbH, spoločnosť založená podľa nemeckého práva a žalobkyňa Agria Beteiligungsgesellschaft mbH, spoločnosť založená podľa rakúskeho práva, sú spoločnosťami pôsobiacimi v oblasti predaja prípravkov na ochranu rastlín uskutočňovaného v rámci súbežných dovozov týchto výrobkov, ktoré umožňujú okrem iného dosiahnuť zisk vyplývajúci z rozdielov sadzby dane z pridanej hodnoty (DPH) uplatňovanej na tieto výrobky v rozličných členských štátoch. Tieto transakcie spočívajú najmä v dovoze týchto výrobkov z členských štátov, v ktorých už boli povolené, do Poľska, v ich uskladnení v skladoch žalobkýň v Poľsku, a následne v ich spätnom vývoze do iných členských štátov, vrátane do štátov, v ktorých tieto výrobky boli pôvodne povolené, v prejednávanej veci najmä do Nemecka a Rakúska.

Konanie pred UOKiK:

2 Dňa 1. júla 2010 spoločnosť Agria Polska podala na Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Úradu na ochranu hospodárskej súťaže a spotrebiteľov, Poľsko, ďalej len „UOKiK“) sťažnosť (ďalej len „vnútroštátna sťažnosť“) týkajúcu sa porušovania Ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (zákon o ochrane hospodárskej súťaže a spotrebiteľov) zo 16. februára 2007 (Dz. U. č. 50, položka 331) ktorého sa dopustilo trinásť podnikov, a to BASF SE, Bayer CropScience, RWA Raiffeisen Ware Austria AG (ďalej len „RWA“), Deutscher Raiffeisenverband, Sumi-Agro, Monsanto, Nufarm, Rokita Agro, DuPont, Arysta, Syngenta, Dow a Makhteshim Agan, výrobcov alebo predajcov prípravkov na ochranu rastlín, za pomoci alebo prostredníctvom štyroch profesijných organizácií, a to Industrieverband Agrar (ďalej len „IVA“), Fachverband der chemischen Industrie – Industriegruppe Pflanzenschutz (IGP) so sídlom v Nemecku, European Crop Protection Association so sídlom v Belgicku a Polskie Stowarzyszenie Ochrony Roślin (PSOR) so sídlom v Poľsku, ako aj jednej advokátskej kancelárie.

3 Listom z 10. augusta 2010 predseda UOKiK oznámil spoločnosti Agria Polska, že vzhľadom na to, že praktiky vytýkané vo vnútroštátnej sťažnosti sa týkajú rokov 2005 a 2006, už nemôžu byť predmetom vyšetrovania zo strany tohto úradu. Podľa článku 93 zákona o ochrane hospodárskej súťaže a spotrebiteľov totiž konanie vo veci praktík obmedzujúcich hospodársku súťaž už nemožno začať po uplynutí lehoty jedného roka, ktorá začína plynúť od konca kalendárneho roka, v ktorom bolo dotknuté porušovanie zákona ukončené.

4 Dňa 30. augusta 2010 Agria Polska opakovane podala na UOKiK návrh na začatie vyšetrovania v súvislosti s existenciou údajného kartelu medzi výrobcami a predajcami prípravkov na ochranu rastlín, v ktorom uviedla, že predchádzajúca vnútroštátna sťažnosť z 1. júla sa vzťahovala takisto na porušovanie pravidiel práva hospodárskej súťaže Európskej únie týmito výrobcami a predajcami.

5 Listom z 22. novembre 2010 predseda UOKiK zotrval na svojom pôvodnom stanovisku, pričom doplnil, že jednoročná premlčacia lehota stanovená poľským právom sa uplatňuje aj vtedy, ak navrhované vyšetrovanie sa týka ustanovení práva Európskej únie v oblasti hospodárskej súťaže.

Postup pred Komisiou

6 Dňa 30. novembre 2010 žalobkyne a spoločnosť Agro Nova Polska sp. z o.o. podali podľa článku 7 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch [101 ZFEÚ] a [102 ZFEÚ] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205) sťažnosť Európskej komisii (ďalej len „sťažnosť“). Táto sťažnosť sa vzťahovala na tie isté subjekty, ktoré boli uvedené vo vnútroštátnej sťažnosti podanej na UOKiK. K tejto sťažnosti sa pripojili spoločnosti Agro Trade Handelsgesellschaft mbH so sídlom v Nemecku a Cera Chem S.a.r.l. so sídlom v Luxembursku, o čom bola Komisia informovaná 15. decembra 2010 v dodatočných spoločných pripomienkach, ktoré predložili všetky tieto spoločnosti (ďalej len „pôvodní sťažovatelia“). Tieto spoločnosti poskytli Komisii 27. apríla 2011 dodatočné informácie.

7 Dňa 29. júla 2011 pôvodní sťažovatelia predložili zhrnutie sťažnosti.

8 Z dokumentov takto predložených pôvodnými sťažovateľmi vyplýva, že predmetom tejto sťažnosti bolo predovšetkým porušenie článku 101 ZFEÚ. Táto sťažnosť sa týkala tiež porušenia článku 102 ZFEÚ spoločnosťami RWA.

9 Pôvodní sťažovatelia všeobecne uviedli, že subjekty uvedené v sťažnosti vykonávali voči nim praktiky porušujúce pravidlá Európskej únie v oblasti hospodárskej súťaže. Tieto praktiky boli uskutočňované prevažne vo forme dohôd a/alebo zosúladených postupov týchto subjektov a spočívali v koordinovanom zneužívaní oznamovania rakúskym a poľským správnym a trestným orgánom, v ktorých napádajú zákonnosť obchodných činností pôvodných sťažovateľov v súvislosti tak s požiadavkami stanovenými v platných právnych predpisoch v oblasti prípravkov na ochranu rastlín, ako aj s podmienkami výkonu súbežného obchodovania s týmito výrobkami, vrátane daňovej oblasti.

10 Podľa pôvodných sťažovateľov k uvedenému postupu dochádzalo na základe nepravdivých, skreslených, či dokonca klamlivých vyhlásení, ktoré uskutočňovali subjekty uvedené v sťažnosti s cieľom vylúčiť ich z trhu tým spôsobom, že pôvodní sťažovatelia boli neoprávnené podrobení veľkému množstvu administratívnych kontrol zo strany rakúskych a poľských správnych, daňových a trestných orgánov, vrátane kontrol na mieste a zabavenia prípravkov na ochranu rastlín v ich skladoch, a že boli voči ním začaté trestné stíhania, a to navyše v takom období roka, ktoré je strategické pre obchod s prípravkami na ochranu rastlín podľa sezóny, a to konkrétne v prvej časti roka.

11 Tieto správne a trestné konania viedli k uloženiu vysokých pokút pôvodným sťažovateľom, čo navyše viedlo až ku konkurzu jedného z nich, spoločnosti Agria Polska, ako aj k opatreniam zákazu predaja prípravkov na ochranu rastlín v období roka kľúčovom pre obchodovanie s týmto druhom výrobkov. To malo za následok významnú a ťažko obnoviteľnú stratu častí trhu pôvodných sťažovateľov.

12 Pôvodným sťažovateľom, ktorým boli uložené správne a trestné sankcie, sa však v niektorých prípadoch podarilo pomocou žalôb podaných na príslušné vnútroštátne súdy dosiahnuť zrušenie uvedených sankcií alebo výrazné zníženie ich výšky, čím by sa mala preukázať zneužívajúca a klamlivá povaha vyhlásení subjektov uvedených v sťažnosti, ktoré pôvodní sťažovatelia kvalifikujú ako „šikanujúce správanie“ v zmysle judikatúry vyplývajúcej z rozsudku zo 17. júla 1998, ITT Promedia/Komisia (T-111/96, EU:T:1998:183).

13 Pôvodní sťažovatelia okrem toho uviedli, že toto „donášanie“ zo strany subjektov uvedených v sťažnosti bolo umožnené aktívnym postupom tak nemeckých orgánov, najmä zástupcu veľvyslanectva Spolkovej republiky Nemecko v Poľsku, ako aj poľských orgánov. Na tieto vnútroštátne orgány bol v tomto smere vyvíjaný intenzívny lobing zo strany výrobcov a predajcov prípravkov na ochranu rastlín.

14 Dňa 27. marca 2012 Komisia so súhlasom pôvodných sťažovateľov doručila nedôverné a úplné znenie sťažnosti subjektom uvedeným v tejto sťažnosti, ktorí podali svoje pripomienky v mesiacoch apríl až jún 2012.

15 Vo svojich pripomienkach jednotlivé subjekty uvedené v sťažnosti popreli skutočnosti opísané v tejto sťažnosti a v zásade poukázali na to, že rôzne kroky, ktoré podnikli niektoré z nich vo vzťahu k vnútroštátnym správnym orgánom alebo súdom, sú legitímne, najmä z dôvodu porušenia ich práv duševného alebo priemyselného vlastníctva a s cieľom zabrániť ujme na ich dobrej povesti. Takisto uviedli, že ich postup nebol nijako koordinovaný a že skutočnosť, že uvedené kroky boli podniknuté v podobných dátumoch, možno v zásade vysvetliť tým, že v tých istých obdobiach boli postihnutí nezákonnými aktivitami súbežných dovozcov. Pokiaľ ide o kontakty, ktoré v tejto súvislosti existovali medzi niektorými z podnikov vyrábajúcich a/alebo predávajúcich prípravky na ochranu rastlín alebo medzi týmito podnikmi a profesijnými organizáciami alebo aj ich kontakty so správnymi orgánmi, tieto kontakty boli absolútne odôvodnené, rovnako ako aj ich účasť na kontrolách. Tieto legitímne kontakty teda nemôžu preukazovať existenciu kartelovej dohody v zmysle článku 101 ZFEÚ.

16 Listom z 8. decembra 2014 Komisia oznámila pôvodným sťažovateľom svoj zámer zamietnuť sťažnosť hlavne z dôvodu, že neexistuje dostatočný záujem Únie na jej ďalšom skúmaní v súlade s článkami 101 alebo 102 ZFEÚ.

17 Na podporu svojho predbežného záveru Komisia po prvé uviedla, že pravdepodobnosť preukázania existencie porušenia článku 101 a/alebo článku 102 ZFEÚ je nízka z dôvodu nedostatočných dôkazov predložených na podporu sťažnosti a tiež z dôvodu ťažkosti preukázať v predmetnom prípade existenciu dominantného postavenia RWA alebo kolektívneho dominantného postavenia a následne preukázať zneužitie takéhoto postavenia. Komisia v tejto súvislosti uviedla, že sa nedomnieva, že judikatúra vyplývajúca z rozsudkov zo 17. júla 1998, ITT Promedia/Komisia (T-111/96, EU:T:1998:183) a z 1. júla 2010, AstraZeneca/Komisia (T-321/05, EU:T:2010:266), a potvrdená rozsudkom zo 6. decembra 2012 vydaným na základe odvolania vo veci AstraZeneca/Komisia (C-457/10 P, EU:C:2012:770), sa má uplatňovať na situácie, keď podniky informujú vnútroštátne orgány o údajne nezákonnom správaní alebo postupe iných podnikov alebo keď naliehajú na to, aby voči týmto podnikom boli vedené správne alebo trestné konania. Po druhé sa Komisia domnievala, že prostriedky potrebné na požadované vyšetrovanie by boli neprimerané s ohľadom na nízku pravdepodobnosť preukázania existencie porušenia. Po tretie Komisia usúdila, že v tomto štádiu sú vnútroštátne orgány a súdy vhodnejšími na vyriešenie problémov uvedených v sťažnosti.

18 V pripomienkach z 8. januára 2015 výbor pôvodných sťažovateľov, s výnimkou spoločnosti Agro Nova Polska, Komisiu informoval, že spoločnosti Agro Trade Handelsgesellschaft a Cera Chem sa zriekli ďalšej účasti na konaní a možno teda vychádzať z toho, že „vzali späť svoju sťažnosť“. Výbor rovnako uviedol, že žalobkyne spochybňujú avizované ukončenie konania bez preskúmania sťažnosti, pričom okrem iného poukazujú na to, že takéto riešenie výrazne znižuje ich šancu získať pred vnútroštátnymi súdmi náhradu za dotknuté porušenie práva Únie, konkrétne článkov 101 a 102 ZFEÚ.

19 Rozhodnutím C(2015) 4284 final z 19. júna 2015 [vec AT.39864 – BASF (pôvodne AGRIA a i./BASF a i.)] (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) Komisia zamietla sťažnosť, pričom v podstate zopakovala skutočnosti uvedené v predbežnom závere oznámenom v liste z 8. decembra 2014, a trvala na tom, že disponuje iba obmedzenými prostriedkami a že dôkladné vyšetrovanie, ktoré má byť v predmetnej veci vykonané, sa môže týkať činností uskutočňovaných počas siedmich rokov až 18 subjektmi nachádzajúcimi sa v štyroch členských štátoch, a teda môže byť príliš komplexné a časovo náročné, kým pravdepodobnosť preukázania porušenia v predmetnej veci sa zdá byť nízka, čo svedčí v neprospech začatia vyšetrovania.

Konanie a návrhy účastníkov konania

20 Žalobkyne návrhom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 19. augusta 2015 podali žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

21 Všeobecný súd po opakovaných podaniach vyjadrení a na návrh sudcu spravodajcu rozhodol o otvorení ústnej časti konania. Na tento účel boli žalobkyne a Komisia vyzvané, aby písomne odpovedali na otázky položené Všeobecným súdom, týkajúce sa opatrení na zabezpečenie priebehu konania. Žalobkyne a Komisia odpovedali na tieto otázky v určených lehotách, a to 16., resp. 12. januára 2017 a Komisia po výzve vyjadriť sa k jednotlivým odpovediam žalobkýň predložila 6. februára 2017 svoje vyjadrenia k odpovedi žalobkýň zo 16. januára 2017, zatiaľ čo žalobkyne vyjadrili svoje stanovisko v tomto smere iba na pojednávaní.

22 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im položil Všeobecný súd, boli vypočuté na pojednávaní 28. februára 2017. V rámci svojich prednesov žalobkyne okrem iného poukázali na dlhé trvanie administratívneho konania pred Komisiou, avšak na otázku, ktorú im Všeobecný súd v tejto súvislosti položil, uviedli, že nezamýšľajú sa dovolávať žalobného dôvodu založeného na porušení zásady primeranej lehoty.

23 Žalobkyne navrhujú, aby Všeobecný súd:

— zrušil napadnuté rozhodnutie,

— uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

24 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— uložil žalobkyniam povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

25 Na podporu žaloby žalobkyne uvádzajú dva žalobné dôvody, po prvé žalobný dôvod založený na porušení práva na účinnú súdnu ochranu, tak ako je zakotvené v článku 47 Charty základných Európskej únie a po druhé žalobný dôvod založený na porušení článkov 101 a 102 ZFEÚ.

26 Všeobecný súd považuje za vhodné zaoberať sa najskôr druhým žalobným dôvodom.

O druhom žalobnom dôvode

27 Druhý žalobný dôvod uvádzaný žalobkyňami sa delí na dve časti. Jeho prvá časť sa týka zjavného pochybenia Komisie pri posúdení záujmu Únie na začatí vyšetrovania a v tomto kontexte zjavne nesprávneho právneho posúdenia, ku ktorému došlo, keď Komisia odmietla uplatniť na prejednávaný prípad zásady stanovené v rozsudkoch zo 17. júla 1998, ITT Promedia/Komisia (T-111/96, EU:T:1998:183) a z 1. júla 2010, AstraZeneca/Komisia (T-321/05, EU:T:2010:266). Druhá časť tohto žalobného dôvodu sa týka narušenia potrebného účinku článkov 101 a 102 ZFEÚ v tom zmysle, že v dôsledku neuskutočnenia vyšetrovania Komisiou v prejednávanej veci nemohol žiaden vnútroštátny orgán ani žiaden súd riadne uplatniť tieto ustanovenia primárneho práva Únie.

28 Komisia navrhuje, aby bol druhý žalobný dôvod zamietnutý ako nedôvodný.

O prvej časti druhého žalobného dôvodu týkajúcej sa zjavného pochybenia pri posúdení záujmu Únie na začatí vyšetrovania

29 Podľa názoru žalobkýň sa Komisia dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď v napadnutom rozhodnutí konštatovala, že neexistuje dostatočný záujem Únie na začatí vyšetrovania. V tejto súvislosti žalobkyne zdôrazňujú, že sťažnosť sa týkala prekážky brániacej súbežnému obchodovaniu a že samotná Komisia v tomto rozhodnutí priznala, že ak by malo byť toto vyšetrovanie uskutočnené, muselo by sa týkať praktík 18 subjektov nachádzajúcich sa v štyroch členských štátoch a zhŕňať obdobie v predpokladanej dĺžke siedmich rokov. Práve geografický a materiálny rozsah vyšetrovania, tak ako ho požadujú žalobkyne v sťažnosti, svedčí o nevyhnutnosti uskutočniť toto vyšetrovanie na úrovni Únie, a preto Komisia je na jeho efektívne a očakávané uskutočnenie podstatne vhodnejšia ako poľské a/alebo rakúske orgány.

30 Žalobkyne sa ďalej domnievajú, že predložili dostatočné dôkazy na podporu tvrdení formulovaných v sťažnosti. Odmietnutím začať vyšetrovanie teda Komisia neposúdila správne všetky skutkové a právne okolnosti prejednávného prípadu.

31 V tejto súvislosti žalobkyne po prvé poukazujú na korešpondenciu medzi dvoma advokátskymi kanceláriami, a to jednou poľskou a jednou rakúskou kanceláriou. Rakúska advokátska kancelária bola splnomocnená spoločnosťami, ktorých anonymita je zachovaná, aby sama alebo prostredníctvom poľskej advokátskej kancelárie podávala na všetky smery početné sťažnosti poľským a/alebo rakúskym správnym orgánom a trestným súdom namierené proti žalobkyniam. Cieľom týchto podaní a tohto nátlaku, ktoré žalobkyne kvalifikujú tiež ako „zneužívanie trestného a správneho konania“ a ktoré pripisujú predovšetkým spoločnostiam RWA, bolo predovšetkým dosiahnuť, prostredníctvom koordinovaného poskytovania nesprávnych a klamlivých informácií, pre tri zo žalobkýň zákaz vykonávať činnosti súbežného dovozu počas obdobia nasledujúcich troch rokov, ako aj posilnenie daňových kontrol žalobkýň bez zvláštneho dôvodu. RWA si navyše najali súkromných poľských detektívov, aby si posvietili na aktivity žalobkýň.

32 Po druhé žalobkyne poukazujú na svedectvá niektorých rakúskych a poľských úradníkov zaznamenané v zápisniciach z výsluchov, ktoré boli vyhotovené v rámci správnych a trestných súdnych konaní začatých na podnet subjektov uvedených v sťažnosti, ako aj na skutočnosť, že zástupca veľvyslanectva Spolkovej republiky Nemecko v Poľsku sa v dňoch 14. a 15. júna 2005 zúčastnil spoločne s poľskými úradníkmi na stretnutí medzi PSOR a IVA, dvoch združení výrobcov a predajcov prípravkov na ochranu rastlín uvedených v sťažnosti. O tomto stretnutí zástupca IVA vyhotovil výstižnú zápisnicu, v ktorej sa podľa žalobkýň nachádza pochvala vyjadrená autorovi tejto zápisnice, ktorý si blahoželal k tomu, že sa mu podarilo zabrániť spoločnosti Agria Polska vykonávať obchodné aktivity zásahom „v pravom okamihu“ a výberom „dobrých“ partnerov na dialóg.

33 Po tretie žalobkyne napádajú zákonnosť a odôvodnenosť stretnutí medzi nemeckými, rakúskymi a poľskými orgánmi, pokiaľ ide o činnosti pôvodných sťažovateľov, pričom tieto stretnutia, po návšteve poľských úradníkov u svojich rakúskych partnerov z Bundesamt für Ernährungssicherheit (Spolkový úrad pre bezpečnosť potravín) zo 6. februára 2006, viedli okrem iného k vydaniu pokynu poľského generálneho inšpektora ochrany rastlín a semien z 22. februára 2006 adresovanému inšpektorovi ochrany rastlín a semien Sliezskeho vojvodstva v Katoviciach (Poľsko) vykonať novú kontrolu aktivít spoločnosti Agria Poľska. Žalobkyne navyše v odpovedi zo 16. januára 2017 na otázky Všeobecného súdu uviedli, že súčasťou návštevy poľských úradníkov v Rakúsku bolo aj stretnutie s pracovnou skupinou pre prípravky na ochranu rastlín IVA, čo odhaľuje vplyv, ktorý toto združenie vykonávalo na rozhodovacie procesy poľských orgánov.

– *Všeobecné úvahy*

34 Podľa ustálenej judikatúry Komisia, ktorej bola článkom 105 ods. 1 ZFEÚ zverená úloha dozerať na uplatňovanie článkov 101 a 102 ZFEÚ, má definovať a vykonávať politiku hospodárskej súťaže Únie a na tento účel má pri vybavovaní sťažností diskrečnú právomoc (rozsudky z 26. januára 2005, Piau/Komisia, T-193/02, EU:T:2005:22, bod 80; z 12. júla 2007, AEPI/Komisia, T-229/05, neuverejnený, EU:T:2007:224, bod 38, a z 15. decembra 2010, CEAHR/Komisia, T-427/08, EU:T:2010:517, bod 26). Aby mohla Komisia efektívne vykonávať túto úlohu, je pritom oprávnená priznávať sťažnostiam, ktoré jej boli predložené, rôzne stupne dôležitosti (pozri rozsudok zo 4. marca 1999, Ufex a i./Komisia, C-119/97 P, EU:C:1999:116, bod 88 a citovanú judikatúru).

35 Ak pri výkone tejto diskrečnej právomoci sa Komisia rozhodne priznať sťažnostiam, ktoré jej boli predložené, rozličné stupne dôležitosti, má právo nielen určiť poradie, v akom budú sťažnosti skúmané, ale takisto aj zamietnuť sťažnosť z dôvodu neexistencie dostatočného záujmu Únie na preskúmaní veci (rozsudky z 24. januára 1995, Tremblay a i./Komisia, T-5/93, EU:T:1995:12, bod 60, a zo 14. februára 2001, Sodima/Komisia, T-62/99, EU:T:2001:53, bod 36). Vzhľadom na to, že posúdenie záujmu Únie vo vzťahu k sťažnosti v oblasti hospodárskej súťaži závisí od skutkových a právnych okolností konkrétneho prípadu (rozsudok z 12. júla 2007, AEIP/Komisia, T-229/05, neuverejnený, EU:T:2007:224, bod 38), nie je vhodné obmedziť počet kritérií posudzovania, o ktoré sa Komisia môže opierať, ani naopak vyžadovať od nej výlučné použitie určitých kritérií (rozsudky zo 17. mája 2001, IECC/Komisia, C-450/98 P, EU:C:2001:276, bod 58, a zo 16. januára 2008, Scippacercola a Terezakis/Komisia, T-306/05, neuverejnený, EU:T:2008:9, bod 189).

36 Diskrečná právomoc Komisie však nie je neobmedzená (rozsudok zo 4. marca 1999, Ufex a i./Komisia, C-119/97 P, EU:C:1999:116, bod 89). Aby totiž táto inštitúcia mohla rozhodnúť, ako bude v prípade sťažnosti ďalej postupovať, musí pozorne preskúmať a zohľadniť všetky skutkové a právne okolnosti, s ktorými ju sťažovateľ oboznámil (pozri rozsudok zo 17. mája 2001, IECC/Komisia, C-450/98 P, EU:C:2001:276, bod 57 a citovanú judikatúru).

37 Ak Komisia, podobne ako v prejednávanej veci, rozhodne nezačať vyšetrovanie, nie je povinná na podporu takéhoto rozhodnutia preukazovať, že k porušeniu nedošlo (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. januára 2008, Scippacercola a Terezakis/Komisia, T-306/05, neuverejnený, EU:T:2008:9, body 130 a 180 a citovanú judikatúru).

38 V takejto situácii Všeobecnému súdu prináleží overiť nie to, či sťažovateľ predložil vo svojej sťažnosti dostatočné dôkazy umožňujúce konštatovať porušenie pravidiel hospodárskej súťaže, ale to, či z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia zvážila význam zásahu, ktorý údajné porušenie môže predstavovať pre fungovanie vnútorného trhu, pravdepodobnosť preukázania jeho existencie a rozsah vyšetrovacích opatrení nevyhnutných na to, aby mohla čo možno najlepšie splniť svoju úlohu dohľadu s ohľadom na články 101 a 102 ZFEÚ (rozsudky z 18. septembra 1992, Automec/Komisia, T-24/90, EU:T:1992:97, bod 86; z 24. januára 1995, Tremblay a i./Komisia, T-5/93, EU:T:1995:12, bod 62, a z 12. júla 2007, AEPI/Komisia, T-229/05, neuverejnený, EU:T:2007:224, bod 41). Okrem toho súd Únie nesmie v rámci preskúmania nahradiť posúdenie záujmu Únie Komisiou svojím vlastným posúdením (pozri rozsudok zo 16. januára 2008, Scippacercola a Terezakis/Komisia, T-306/05, neuverejnený, EU:T:2008:9, bod 97 a citovanú judikatúru).

39 Aby však Všeobecný súd mohol vykonávať účinnú kontrolu výkonu diskrečnej právomoci Komisie rozhodnúť o poradí dôležitosti, táto inštitúcia má povinnosť uviesť odôvodnenie v prípade, že odmietne preskúmať sťažnosť, pričom toto odôvodnenie musí byť dostatočne presné a podrobné (rozsudky zo 4. marca 1999, Ufex a i./Komisia, C-119/97 P, EU:C:1999:116, body 90 a 91, a zo 14. februára 2001, Sodima/Komisia, T-62/99, EU:T:2001:53, bod 42).

40 V prejednávanej veci Komisia v napadnutom rozhodnutí dospela k záveru, že neexistuje dostatočný záujem Únie na začatí vyšetrovania z dôvodu, že pravdepodobnosť preukázania porušenie článku 101 a/alebo článku 102 ZFEÚ sa zdá byť nízka, že rozsah nevyhnutného vyšetrovania by bol pravdepodobne neprimeraný s ohľadom na túto nízku pravdepodobnosť a že vnútroštátne orgány a súdy by boli vhodnejšími subjektmi na vyriešenie nastolených otázok.

41 Prvú časť druhého žalobného dôvodu treba preskúmať práve v tomto kontexte a s ohľadom na judikatúru pripomenutú v bodoch 34 až 39 tohto rozsudku.

– O pravdepodobnosti preukázania porušenia pravidiel hospodárskej súťaže a o rozsiahlosti vyšetrovania

42 Pokiaľ ide o to, že Komisia v napadnutom rozhodnutí usúdila, že pravdepodobnosť preukázania údajného porušenia sa zdá byť nízka, Všeobecný súd zdôrazňuje, že skutočnosti uvedené žalobkyňami nepochybne umožňujú preukázať, že na žalobkyne boli podávané časovo zhodujúce sa a koordinované udania – najmä v rokoch 2005 a 2006, avšak aj neskôr v roku 2008, ako aj v rokoch 2010 až 2012 – rakúskym a poľským orgánom, pričom tieto udania boli pravdepodobne dielom niektorých výrobcov a predajcov prípravkov na ochranu rastlín uvedených v sťažnosti, aj keď to nebolo presne a s určitosťou preukázané.

43 V tejto súvislosti Všeobecný súd konštatuje, ako uviedla Komisia v napadnutom rozhodnutí, že dôkazy, ktoré predložili žalobkyne na účely preukázania pravdepodobnej existencie dohody alebo zosúladeného postupu výrobcov a predajcov prípravkov na ochranu rastlín, sa prevažne vzťahovali, po prvé na časovo zhodujúci sa charakter udaní žalobkýň vnútroštátnym orgánom; po druhé na skutočnosť, že títo výrobcovia a predajcovia sa najmä 14. a 15. júna 2005 zišli v rámci združení príslušného odvetvia, ktorých sú členmi, na spoločnej schôdzi medzi PSOR a IVA a po tretie na skutočnosť, že dve advokátske kancelárie boli splnomocnené, aby rôzne vnútroštátne orgány upovedomili o údajných porušeniach relevantnej právnej úpravy v oblasti obchodovania s prípravkami na ochranu rastlín, ktorých sa dopustili pôvodní sťažovatelia.

44 Je síce pravda, že článok 101 ZFEÚ prísne bráni akémukoľvek nadviazaniu priameho alebo nepriameho kontaktu medzi hospodárskymi subjektmi, ktorého cieľom alebo následkom by mohlo byť buď ovplyvnenie správania skutočného alebo potenciálneho konkurenta na trhu, alebo prezradenia tomuto konkurentovi informácii o postupoch, ktoré sa dotknuté hospodárske subjekty rozhodli uskutočňovať na trhu alebo ktoré na tomto trhu zamýšľajú uskutočňovať. Hospodárske subjekty si však zachovávajú právo rozumne sa prispôsobovať existujúcemu alebo očakávanému správaniu ich konkurentov (rozsudky zo 16. decembra 1975, Suiker Unie a i./Komisia, 40/73 až 48/73, 50/73, 54/73 až 56/73, 111/73, 113/73 a 114/73, EU:C:1975:174, bod 174, a z 20. apríla 1999, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, T-305/94 až T-307/94, T-313/94 až T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 a T-335/94, EU:T:1999:80, bod 720). Podniky tak môžu predovšetkým vystupovať na obranu svojich legitímnych záujmov v prípade, ak ich konkurenti eventuálne porušujú relevantné ustanovenia – ako v prejednávanom prípade – právnej úpravy v oblasti obchodovania s prípravkami na ochranu rastlín. Naproti tomu článok 7 nariadenia č. 1/2003 dovoľuje podnikom, akými sú žalobkyne, oznámiť Komisii prípadné porušenia článkov 101 a 102 ZFEÚ zo strany ich konkurentov.

45 V prejednávanej veci možno v samotných skutočnostiach jednostranne oznámených žalobkyňami v sťažnosti pozorovať indície potenciálnej koordinácie subjektov uvedených v sťažnosti pri stanovení stratégie kolektívneho oznamovania údajných porušení relevantnej právnej úpravy žalobkyňami najmä v oblasti súbežného obchodovania s prípravkami na ochranu rastlín.

46 Pokiaľ ide o pravdepodobnosť preukázania existencie kartelovej dohody alebo zosúladeného postupu, sa však Všeobecný súd, vzhľadom na vyjadrenia poskytnuté niektorými subjektmi uvedenými v sťažnosti, podľa ktorých títo museli čeliť porušeniam zo strany pôvodných sťažovateľov v rovnakom období roka,

a to v období, keď pestovatelia najviac potrebujú prípravky na ochranu rastlín, domnieva, že Komisia sa nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď v napadnutom rozhodnutí konštatovala, že takéto odpovede môžu odôvodniť časovú zhodu oznámení podaných vnútroštátnym orgánom zo strany výrobcov a predajcov týchto výrobkov.

47 Ďalej, pokiaľ ide o pravdepodobnosť preukázania, že cieľ týchto časovo zhodných oznámení mohol byť prípadne protisúťažný, Všeobecný súd sa s ohľadom najmä na riziko poškodenia dobrej povesti alebo porušenia pôvodného stavu predávaných výrobkov všeobecne domnieva, že môže byť legitímne, ak výrobcovia a predajcovia prípravkov na ochranu rastlín informujú príslušné vnútroštátne orgány o prípadných porušeniach platných predpisov zo strany ich konkurentov, najmä v kontexte súbežného obchodovania s týmito výrobkami. Pokiaľ ide o účasť niektorých subjektov uvedených v sťažnosti na kontrolách vykonávaných vnútroštátnymi orgánmi v priestoroch žalobkýň, právna úprava Únie, akým je nariadenie Rady (ES) č. 1383/2003 z 22. júla 2003, ktoré sa týka colného konania pri tovare podozrivom z porušovania niektorých práv duševného vlastníctva a opatrení, ktoré sa majú prijať pri tovare, u ktorého sa zistilo, že sa takéto práva porušil (Ú. v. EÚ L 196, 2003, s. 7; Mim. vyd. 02/013, s. 469) a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 608/2013 z 12. júna 2013 o presadzovaní práv duševného vlastníctva colnými orgánmi a zrušení nariadenia Rady (ES) č. 1383/2003 (Ú. v. EÚ L 181, 2013, s. 15), počíta v niektorých prípadoch s možnosťou účasti majiteľov práv duševného vlastníctva na kontrolách s cieľom zistiť, či došlo k prípadným porušeniam týchto práv.

48 Komisia sa teda nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia ani vtedy, keď v napadnutom rozhodnutí usúdila, že subjekty uvedené v sťažnosti boli oprávnené informovať vnútroštátne orgány o údajných porušeniach relevantných právnych predpisov žalobkyňami a prípadne aj spolupracovať s týmito orgánmi v rámci kontrol uskutočnených týmito orgánmi.

49 Napokon, pokiaľ ide o spájanie administratívnych kontrol a správnych a trestných konaní vedených proti žalobkyniam so správaním subjektov uvedených v sťažnosti, Všeobecný súd konštatuje, že rozhodnutia uskutočniť kontroly účtovných záznamov alebo kontroly na mieste a začať správne a trestné konania proti žalobkyniam, ktoré žalobkyniam spôsobili ťažkosti pri pokračovaní v ich obchodných aktivitách za rovnakých podmienok, boli pripísateľné uvedeným vnútroštátnym orgánom, ktoré – ako žalobkyne uznávajú – konajú vo verejnom záujme a ktorých rozhodnutia spadajú v tomto smere do rámca ich voľnej úvahy. Napriek odkazom obsiahnutým v odpovedi zo 16. januára 2017 na niektoré ustanovenia poľskej a rakúskej právnej úpravy, ktorých znenie zrejme nepodporuje stanovisko žalobkýň, totiž žalobkyne nepreukázali, že vnútroštátne orgány konajú v rámci svojich kompetencií ohraničených v tom zmysle, že podľa vnútroštátnych predpisov boli tieto orgány povinné konať z dôvodu samotného prijatia informácií pochádzajúcich od tretích osôb.

50 Všeobecný súd sa domnieva, že v tomto prípade nie je vylúčené, že tieto vnútroštátne orgány by mohli v súlade so svojimi vnútroštátnymi predpismi rozhodnúť, že informácie, ktoré im boli preložené, či už anonymne alebo nie, neumožňujú preukázať ani vyvolať podozrenie, že žalobkyne porušili relevantné ustanovenia správneho, daňového alebo trestného práva a že teda neodôvodňujú začatie konania voči nim. Navyše, ako Komisia zdôraznila v bode 52 napadnutého rozhodnutia, časť kontrol poľských orgánov, predovšetkým v roku 2008, bola v každom prípade uskutočnená *ex offo* a nie z podnetu konkurentov žalobkýň.

51 Okrem otázky posúdenia týmito rakúskymi a poľskými orgánmi, či je účelné vykonať kontroly alebo začať konania voči žalobkyniam, Všeobecný súd zdôrazňuje, že z údajov predložených žalobkyňami vyplýva, že po skončení konaní vo veci správnych kontrol umožňujúcich vnútroštátnym orgánom konštatovať porušenia platného práva žalobkyňami, bolo v Rakúsku prijatých 57 rozhodnutí, z ktorých sa každé týkalo odlišného výrobku predávaného žalobkyňami, a že pokiaľ ide o Poľsko, žalobkyniam boli v zásade uložené správne pokuty vo výške 21 759 969,92 poľských zlotých (PLN), 48 247 161,60 PLN a 375 056,56 PLN. V tejto súvislosti časť uvedených rozhodnutí, ako aj časť uvedených pokút bola neskôr čiastočne alebo úplne zrušená príslušnými vnútroštátnymi súdmi, ktoré rozhodovali o žalobám podaných žalobkyňami. Nič to však nemení na tom, že vnútroštátne orgány sa

v rozhodnutiach prijatých na základe vnútroštátneho práva pôvodne domnievali, že žalobkyne porušili ustanovenia platné v oblasti obchodovania s prípravkami na ochranu rastlín a že prípadné pochybenia vnútroštátnych orgánov nemôžu byť v žiadnom prípade pripisované subjektom uvedeným v sťažnosti.

52 Tieto zistenia poľských a rakúskych orgánov by mohli relativizovať, ako to uviedla Komisia v prejednávanej veci, tvrdenie žalobkýň o tom, že vyhlásenia a oznámenia, ktoré údajne uskutočnili výrobcovia a predajcovia prípravkov na ochranu rastlín uvedených v sťažnosti, boli zavádzajúce a klamlivé a spadali pod kolektívne opatrenie, ktorého cieľom bolo vylúčiť žalobkyne ako konkurujúce spoločnosti. Navyše Všeobecný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že žalobkyne nevysvetlili, z akého konkrétneho dôvodu nepodali podľa vnútroštátneho práva na poľské a rakúske súdy žaloby za ohováranie voči spoločnostiam, ktoré v prejednávanej veci obviňujú z nepravdivých a klamlivých vyhlásení voči nim.

53 S ohľadom na tieto úvahy sa nezdá byť *prima facie* zjavné, že za súčasného stavu práva Únie by bolo pre Komisiu ľahké preukázať, že správane subjektov uvedených v sťažnosti, tak ako ho opísali a zdokumentovali žalobkyne, možno ako také považovať za správanie v rámci kartelu v zmysle článku 101 ZFEÚ alebo v rámci kolektívneho dominantného postavenia v zmysle článku 102 ZFEÚ.

54 Komisia sa preto nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď v napadnutom rozhodnutí usúdila, že pravdepodobnosť preukázania porušenia článku 101 alebo článku 102 ZFEÚ sa zdá byť nízka.

55 Pokiaľ žalobkyne v sťažnosti a predmetnej žalobe napádajú správanie a rozhodnutia vnútroštátnych orgánov – v prejednávanej veci nemeckých, rakúskych a poľských orgánov – najmä ich zosúladený postup zameraný na plnenie ich úloh dohľadu nad dodržiavaním platných predpisov hospodárskymi subjektmi obchodujúcimi s prípravkami na ochranu rastlín, je potrebné konštatovať, že takéto správanie a rozhodnutia orgánov členských štátov nespadajú do oblasti uplatňovania článkov 101 a 102 ZFEÚ, keďže tieto články upravujú iba správanie podnikov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. apríla 1984, van de Haar a Kaveka de Meern, 177/82 a 178/82, EU:C:1984:144, bod 24). V tejto súvislosti skutočnosť, uvádzaná žalobkyňami v odpovedi zo 16. januára 2017, a to že tieto orgány mali byť ovplyvňované pri rozhodovaní sa uskutočniť kontroly z dôvodu podania uskutočneného prostredníctvom splnomocnených advokátskych kancelárií, nemôže ich rozhodnutiam odňať povahu rozhodnutí vnútroštátnych orgánov.

56 Okrem toho sa Komisia oprávnene domnievala, že vyšetrovanie požadované v sťažnosti, ktoré je nevyhnutné na preukázanie alebo naopak vyvrátenie existencie porušenia článku 101 a/alebo článku 102 ZFEÚ, by si vyžadovalo značné prostriedky. Hoci žalobkyne predložili dôkazy iba pre niektoré zo subjektov uvedených v sťažnosti, a to najmä pre RWA, v skutočnosti napádajú veľký počet iných spoločností, ako aj profesijných združení.

57 Ďalej v rozpore s tvrdením žalobkýň skutočnosť konštatovaná Komisiou, že vyšetrovanie požadované v sťažnosti by bolo značne rozsiahle, ak by malo byť uskutočnené, nie je ako taká rozhodujúcim kritériom ukladajúcim jej povinnosť začať takéto vyšetrovanie. To isté platí aj pre skutočnosť, že k správaniam uvedeným v sťažnosti údajne dochádzalo v niekoľkých členských štátoch.

58 V tomto smere Komisia v prejednávanej veci uvádza, že správanie vytýkané v sťažnosti sa v zásade obmedzovalo na jeden členský štát, a to Poľsko, v ktorom boli umiestnené hlavné sklady spoločnosti Agria Polska.

59 Hoci v tejto súvislosti mohli byť niektoré kontroly uskutočnené v Rakúsku a viesť v tomto členskom štáte k uloženiu sankcií žalobkyniam, zo spisu vyplýva, že väčšina ťažkostí, s ktorými boli žalobkyne konfrontované vo vzťahu s vnútroštátnymi orgánmi, sa týkali ich aktivít v Poľsku a iba v menšej miere aj aktivít v Rakúsku.

60 Všeobecný súd pripomína, že žalobkyne podali vnútroštátnu sťažnosť iba v Poľsku. V odpovedi zo 16. januára 2017 totiž žalobkyne potvrdili, že nepodali žiadnu podobnú sťažnosť na Bundeswettbewerbsbehörde (Spolkový úrad pre hospodársku súťaž, Rakúsko), pričom v tejto súvislosti na pojednávaní uviedli, že nepodanie sťažnosti na tento úrad možno vysvetliť rozhodnutím luxemburskej spoločnosti Cera Chem predložiť vec Komisii, ktorá po odmietnutí UOKiK zaoberať sa vnútroštátnou sťažnosťou bola z jej pohľadu prirodzene najvhodnejšia na prejednanie sťažnosti.

61 Bez ohľadu na tieto vysvetlenia sa Všeobecný súd domnieva, že žalobkyne mohli podať na Spolkový úrad pre hospodársku súťaž sťažnosť, keďže na jednej strane obviňujú RWA, že splnomocnili rakúsku advokátsku kanceláriu, ktorá zase splnomocnila poľskú advokátsku kanceláriu, aby predkladali vnútroštátnym správnym a trestným orgánom oznámenia proti žalobkyniam, a na druhej strane boli v mesiaci apríl 2012 predmetom kontroly zo strany Spolkového úradu pre bezpečnosť potravín.

62 Navyše skutočnosť, že žalobkyne podali sťažnosť iba v Poľsku, potvrdzuje fakt, že v podľa ich presvedčenia, ako to v podstate usúdila aj Komisia v napadnutom rozhodnutí, UOKiK mohol byť eventuálne najvhodnejší na preskúmanie skutočností vytýkaných v sťažnosti, dokonca vhodnejší ako poľské, či dokonca rakúske súdy rozhodujúce o žalobách, ktoré žalobkyne mohli podať s cieľom získať náhradu škody spôsobenú údajným porušením článkov 101 a 102 ZFEÚ výrobcami prípravkov na ochranu rastlín.

63 Ak by sme aj predpokladali, že sťažnosť sa týkala správania, ktorého sa dopustili konkurenti žalobkyne tak v Rakúsku, ako aj v Poľsku, či dokonca – napriek chýbajúcim relevantným a podstatným informáciám v tomto smere – aj v Nemecku a v Luxembursku, skutočnosť, že uvedené správania sa objavili vo viacerých členských štátov, a to v prejednávanej veci v dvoch až štyroch, by nemohla byť indíciou nasvedčujúcou, že opatrenia na úrovni Únie môžu byť účinnejšie ako množstvo opatrení na vnútroštátnej úrovni (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. decembra 2010, CEAHR/Komisia, T-427/08, EU:T:2010:517, bod 176). Takáto indícia by však sama osebe nestačila ani na odôvodnenie začatia vyšetrovania Komisiou.

64 V každom prípade, ak by sme aj predpokladali, že Komisia je do istej miery takisto dosť vhodná na vybavenie veci, lebo správania uvedené v sťažnosti sa týkajú viacerých členských štátov a UOKiK zamietol analogickú vnútroštátnu sťažnosť z dôvodu súvisiaceho s vnútroštátnym pravidlom premlčania, žalobkyne nemajú nijaký nárok na preskúmanie veci Komisiou (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. decembra 2014, Si.mobil/Komisia, T-201/11, EU:T:2014:1096, bod 40), keďže zo spisu v prejednávanej veci vyplýva, že tieto správania sa v zásade vzťahujú iba na dva členské štáty a že Komisia sa v tejto súvislosti nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď konštatovala, že pravdepodobnosť preukázania prípadného porušenia je nízka, čo je zistenie, ktoré samo osebe umožňuje dospieť k záveru o neexistencii záujmu Únie na preskúmaní veci (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. decembra 2014, Si.mobil/Komisia, T-201/11, EU:T:2014:1096, bod 100 a citovanú judikatúru).

– O uplatniteľnosti judikatúry vyplývajúcej z rozsudkov zo 17. júla 1998, ITT Promedia/Komisia (T-111/96), a z 1. júla 2010, AstraZeneca/Komisia (T-321/05), na prejednávanú vec

65 Žalobkyne spochybňujú názor Komisie vyjadrený v napadnutom rozhodnutí, podľa ktorého judikatúra vyplývajúca z rozsudkov zo 17. júla 1998, ITT Promedia/Komisia (T-111/96, EU:T:1998:183), a z 1. júla 2010, AstraZeneca/Komisia (T-321/05, EU:T:2010:266) nie je uplatniteľná na prejednávaný prípad a na základe nej teda nie je možné kvalifikovať zosúladené správanie subjektov uvedených v sťažnosti ako protisúťažné. Žalobkyne sa navyše domnievajú, že praktiky opísané v sťažnosti boli pre Komisiu príležitosťou rozvinúť právo hospodárskej súťaže Únie, čo je jedným z dôvodov uznaných v oznámení Komisie o postupe, ktorý sa vzťahuje na podania predložené Komisii v zmysle článkov [101 ZFEÚ] a [102 ZFEÚ] (Ú. v. EÚ C 101, 2004, s. 65).

66 V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že v napadnutom rozhodnutí Komisia odôvodnila ťažkosti preukázania porušenia uvedeného v sťažnosti najmä skutočnosťou, že podľa názoru tejto inštitúcie informovanie vnútroštátnych orgánov podnikmi alebo – v súlade so slovníkom, ktorý žalobkyne používajú – „udávanie“ prípadných porušení týmto orgánom nespadá pod výrazy „šikanujúce správanie“ alebo „zneužitie regulačných konaní“ v zmysle judikatúry vypracovanej k pojmu zneužitie dominantného postavenia, ktorá vyplýva z rozsudkov zo 17. júla 1998, ITT Promedia/Komisia (T-111/96, EU:T:1998:183) a z 1. júla 2010, AstraZeneca/Komisia (T-321/05, EU:T:2010:266). Je teda potrebné preskúmať relevantnosť tejto judikatúry v prejednávanej veci.

67 V tejto súvislosti Všeobecný súd v bodoch 60 a 61 rozsudku zo 17. júla 1998, ITT Promedia/Komisia (T-111/96, EU:T:1998:183) v spojení s bodom 55 tohto rozsudku pripomenul, že prístup k súdu, vrátane prístupu podniku s dominantným postavením, je základným právom a všeobecnou zásadou zaručujúcou rešpektovanie práva a že preto iba za obzvlášť výnimočných okolností môže podanie žaloby podnikom s dominantným postavením voči jeho konkurentovi predstavovať zneužitie dominantného postavenia v zmysle článku 102 ZFEÚ. Aby žaloba mohla pritom skutočne predstavovať zneužitie dominantného postavenia, musia byť splnené dve kumulatívne podmienky. Po prvé je nevyhnutné, aby sa žaloba nemohla rozumne považovať za snahu o domáhanie sa práv dotknutého podniku, a preto sledovať iba poškodenie druhej strany, a po druhé aby bola táto žaloba vypracovaná v rámci plánu, ktorého cieľom je vylúčenie hospodárskej súťaže. Tieto dve podmienky musia byť vykladané a uplatňované reštriktívne spôsobom, ktorý nebráni uplatňovaniu všeobecnej zásady prístupu k súdu (rozsudok z 13. septembra 2012, Protégé International/Komisia, T-119/09, neuverejnený, EU:T:2012:421, bod 49).

68 Vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 1. júla 2010, AstraZeneca/Komisia (T-321/05, EU:T:2010:266), súd Únie konštatoval, že podnik s dominantným postavením nemôže využívať „regulačné konania“ tak, že bude brániť vstupu konkurentov na trh alebo ho sťažovať, pokiaľ neexistujú dôvody týkajúce sa ochrany oprávnených záujmov podniku konkurujúceho kvalitou alebo pokiaľ neexistuje objektívne odôvodnenie (rozsudok z 1. júla 2010, AstraZeneca/Komisia (T-321/05, EU:T:2010:266, body 672 a 817), potvrdený v odvolacom konaní rozsudkom zo 6. decembra 2012, AstraZeneca/Komisia, C-457/10 P, EU:C:2012:770, bod 134). Súdny dvor zdôraznil, že protiprávnosť zneužívajúceho správania z hľadiska článku 102 ZFEÚ nesúvisí s jeho súladom alebo nesúladom s inými právnymi normami a že zneužitia dominantného postavenia spočívajú vo väčšine prípadov v správaní, ktoré je inak zákonné z hľadiska iných odvetví práva, ako je právo hospodárskej súťaže (rozsudok zo 6. decembra 2012, AstraZeneca/Komisia, C-457/10 P, EU:C:2012:770, bod 132).

69 Rozsudky zo 17. júla 1998, ITT Promedia/Komisia (T-111/96, EU:T:1998:183), a z 1. júla 2010, AstraZeneca/Komisia (T-321/05, EU:T:2010:266) spochybňovali správanie odlišné od správania, ktoré v prejednávanej veci žalobkyne pripisujú subjektom uvedeným v sťažnosti.

70 Treba totiž konštatovať, že v uvedených dvoch veciach, v ktorých boli vydané rozsudky zo 17. júla 1998, ITT Promedia/Komisia (T-111/96, EU:T:1998:183) a z 1. júla 2010, AstraZeneca/Komisia (T-321/05, EU:T:2010:266), správne orgány a súdy, na ktoré sa obrátili dotknuté podniky s dominantným postavením, nedisponovali voľnou úvahou na rozhodnutie, či preskúmajú alebo nepreskúmajú žiadosti týchto podnikov, či už išlo o vzájomný návrh podaný na vnútroštátny súd alebo o rozhodnutie podniku vziať späť žiadosť o povolenie uvádzať určitý liek na trh. Na jednej strane súd rozhodujúci o tomto vzájomnom návrhu bol povinný o ňom rozhodnúť. Na druhej strane orgán vydávajúci povolenie uvádzať výrobok na trh nemohol proti vôli držiteľa tohto povolenia rozhodnúť o jeho zachovaní v platnosti.

71 Naproti tomu, ako bolo konštatované v bodoch 49 a 50 tohto rozsudku, správne a trestné orgány v prejednávanej veci, ktoré rozhodovali o tom, či uskutočniť kontroly alebo začať konania, alebo dokonca uložiť žalobkyniam sankcie, mohli prijať tieto rozhodnutia bez ohľadu na informácie, ktoré

im boli údajne poskytnuté výrobcami a predajcami prípravkov na ochranu rastlín. Naopak, na základe informácie, ktoré im mohli poskytnuté, vrátane anonymných informácií, mohli tiež usúdiť, že nebolo potrebné uskutočniť kontroly ani začať konania proti žalobkyniam.

72 V dôsledku toho okrem skutočnosti, že na základe informácií poskytnutých v sťažnosti nebolo jednoznačne preukázané kolektívne dominantné postavenie podnikov uvedených v sťažnosti a ani dominantné postavenie jedného z nich, v prejednávanej veci konkrétne spoločnosti RWA, sa Všeobecný súd domnieva, že Komisia sa v tejto súvislosti nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď usúdila, že pravdepodobnosť preukázania prípadného porušenia článku 101 a/alebo článku 102 ZFEÚ v prejednávanej veci je nízka, a to tiež preto, že nie je isté, že správanie dotknuté v prejednávanej veci môže spadať pod pojem zneužitie dominantného postavenia v zmysle judikatúry vyplývajúcej z rozsudkov zo 17. júla 1998, ITT Promedia/Komisia (T-111/96, EU:T:1998:183) a z 1. júla 2010, AstraZeneca/Komisia (T-321/05, EU:T:2010:266). Toto konštatovanie je posilnené skutočnosťou, že v rozsudku zo 17. júla 1998, ITT Promedia/Komisia (T-111/96, EU:T:1998:183), súd Únie podčiarkol výnimočnú povahu uznania zneužitia dominantného postavenia v situácii uvedenej v tejto veci.

73 Napokon vzhľadom na širokú mieru voľnej úvahy, ktorou disponuje Komisia pri určení poradia dôležitosti v oblasti rozvoja práva hospodárskej súťaže, skutočnosť, že vec môže eventuálne prispieť k rozvoju práva v tejto oblasti na základe nového aspektu, nemôže mať za následok to, že bude zaväzovať Komisiu uskutočniť vyšetrovanie, ako sa nesprávne domnievajú žalobkyne.

74 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba prvú časť druhého žalobného dôvodu zamietnuť ako nedôvodnú.

O druhej časti druhého žalobného dôvodu týkajúcej sa článkov 101 a 102 ZFEÚ

75 V rámci druhej časti druhého žalobného dôvodu žalobkyne uvádzajú, že Komisia odmietnutím začať vyšetrovanie v prejednávanom prípade úplne zbavila články 101 a 102 ZFEÚ ich potrebného účinku.

76 V dôsledku napadnutého rozhodnutia a vzhľadom na odmietnutie UOKiK začať vyšetrovanie v Poľsku a vzhľadom na ťažkosť, či dokonca nemožnosť prakticky si vymôcť náhradu spôsobenej škody pred vnútroštátnymi súdmi, totiž porušenia práva hospodárskej súťaže subjektmi uvedenými v sťažnosti nemohli byť sankcionované ani orgánmi pre hospodársku súťaž, ako ani vnútroštátnym súdom, a to napriek tomu, že tu išlo o voľný pohyb tovarov, konkrétne o obchodovanie s prípravkami na ochranu rastlín, a že Komisia mala skutočnú príležitosť zabezpečiť náležitý rozvoj práva Únie v oblasti hospodárskej súťaže Únie.

77 Pokiaľ ide o skutočnosť, že UOKiK rozhodol nezaoberať sa sťažnosťou z dôvodu existencie premlčacej lehoty jedného roka, ktorá je stanovená v poľskom práve a začína plynúť od konca kalendárneho roka, v ktorom bolo dotknuté porušenie ukončené, je na úvod potrebné konštatovať, že toto rozhodnutie vnútroštátneho orgánu pre hospodársku súťaž, ktoré neobsahuje žiadne posúdenie, či boli porušené články 101 a 102 ZFEÚ, nemôže zaväzovať Komisiu, aby začala vyšetrovanie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. januára 2015, easyJet Airline/Komisia, T-355/13, EU:T:2015:36, bod 28).

78 Okrem toho treba zdôrazniť, že požiadavka efektívnosti nemôže viesť k uloženiu povinnosti Komisii, aby skúmala, či v prípade konštatovania neexistencie záujmu Únie orgán na začatí vyšetrovania, orgán hospodárskej súťaže, ktorý sa pôvodne zaoberal podobnou sťažnosťou, disponuje inštitucionálnymi, finančnými a technickými prostriedkami na to, aby si splnil úlohu, ktorá mu bola zverená nariadením č. 1/2003 (pozri analogicky rozsudok zo 17. decembra 2014, Si.mobil/Komisia, T-201/11, EU:T:2014:1096, bod 57).

79 Žalobkyne v každom prípade nepreukázali, že UOKiK nezamýšľa efektívne vyšetrovať a sankcionovať porušenia článkov 101 a 102 ZFEÚ. Rovnako nijako nepreukázali, v čom premlčacia lehota stanovená v poľskom práve, ktorá bola voči nim uplatnená ako dôvod zamietnutia vnútroštátnej žiadosti a ktorá pri chýbajúcej právnej úprave Únie uplatniteľnej *ratione temporis* spadala do procesnej autonómie Poľskej republiky, by mohla znemožniť alebo neprimerane sťažiť výkon práv, ktoré im z týchto ustanovení Zmluvy o FEÚ vyplývajú (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudok z 13. júla 2006, Manfredi a i., C-295/04 až C-298/04, EU:C:2006:461, body 77 a 78). Navyše žalobkyne na pojednávaní pripustili, že vo vnútroštátnej sťažnosti a v liste z 30. augusta 2010 nepreložili na posúdenie UOKiK fakty odkazujúce na obdobie po roku 2008, hoci, ako Komisia zdôraznila najmä vo svojich vyjadreniach zo 6. februára 2017, hlavné sklady a priestory spoločnosti Agria Polska boli predmetom kontrol zo strany poľských orgánov v mesiacoch máj a jún 2010.

80 Okrem toho Všeobecný súd všeobecne a v súlade so znením článku 6 nariadenia č. 1/2003 pripomína, že je úlohou vnútroštátnych súdov poverených v rámci ich právomocí uplatňovaním ustanovení článkov 101 a 102 ZFEÚ, ktoré vyvolávajú priame účinky vo vzťahoch medzi jednotlivcami a zakladajú dotknutým osobám práva v tejto súvislosti, aby zabezpečovali úplnú účinnosť týchto noriem a ochranu práv, ktoré poskytujú jednotlivcom (rozsudok z 20. septembra 2001, Courage a Crehan, C-453/99, EU:C:2001:465, body 23 a 25).

81 V dôsledku toho boli žalobkyne oprávnené podať na rakúskych a poľských súdoch žaloby na náhradu škody, ktorá im bola údajne spôsobená správaním alebo postupmi výrobcov alebo predajcov prípravkov na ochranu rastlín, ktoré považujú za odporujúce článkom 101 a 102 ZFEÚ. Každá osoba, či už právnická alebo fyzická, má totiž právo domáhať sa náhrady spôsobenej škody, ak existuje príčinná súvislosť medzi takouto škodou a kartelovou dohodou alebo postupom zakázaným článkami 101 a 102 ZFEÚ (rozsudok z 13. júla 2006, Manfredi a i., C-295/04 až C-298/04, EU:C:2006:461, bod 61).

82 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že prípadné odmietnutie vnútroštátneho orgánu pre hospodársku súťaž alebo Komisie začať vyšetrovanie, ktoré by mohlo viesť k záveru niektorého z týchto orgánov, že boli porušené pravidlá hospodárskej súťaže, a prípadne k uloženiu peňažnej pokuty podnikom podliehajúcim tomuto vyšetrovaniu, by nemohlo viesť k obmedzeniu práva žalobkýň obrátiť sa na vnútroštátne súdy so žalobou o náhradu škody spôsobenú porušením článkov 101 a 102 ZFEÚ.

83 Za týchto okolností, a to aj v kontexte prejednávanej veci, keď vnútroštátny orgán pre hospodársku súťaž UOKiK zamietol vnútroštátnu sťažnosť z dôvodov spojených s vnútroštátnym pravidlom premlčania, a aj napriek tomu, že prípadné vyšetrovanie Komisiou by mohlo prípadne v rámci žalôb podaných na vnútroštátne súdy znížiť dôkazné bremeno žalobkýň, by sa žalobkyne nemohli dovolávať toho, že napadnuté rozhodnutie, ktorým Komisia odmietla začať vyšetrovanie, malo za následok zbavenie článkov 101 a 102 ZFEÚ ich potrebného účinku.

84 Ďalej Všeobecný súd pripomína, že žaloby o náhradu škody prejednávané vnútroštátnymi súdmi môžu, rovnako ako postup Komisie a vnútroštátnych orgánov pre hospodársku súťaž, podstatne prispieť k zachovaniu účinnej hospodárskej súťaže v Únii (rozsudok z 20. septembra 2001, Courage a Crehan, C-453/99, EU:C:2001:465, bod 27), a že je to tak hlavne vtedy, ak Komisia rozhodne nezaoberať sa sťažnosťou a sťažujúci je oprávnený uplatniť práva vyplývajúce z článkov 101 a 102 ZFEÚ pred vnútroštátnym súdom (pozri rozsudok z 18. marca 1997, Guérin automobiles/Komisia, C-282/95 P, EU:C:1997:159, bod 39 a citovanú judikatúru).

85 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy je potrebné druhú časť druhého žalobného dôvodu zamietnuť.

86 Zo všetkých úvah uvedených v bodoch 42 až 84 tohto rozsudku teda vyplýva, že Komisia sa v napadnutom rozhodnutí nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď zvážila zásah, ktorý údajné porušenie môže predstavovať pre fungovanie vnútorného trhu, pravdepodobnosť preukázania jeho existencie a rozsah nevyhnutných vyšetrovacích opatrení.

87 Druhý žalobný dôvod je teda potrebné zamietnuť ako nedôvodný.

O prvom žalobnom dôvode

88 V rámci prvého žalobného dôvodu žalobkyne uvádzajú porušenie práva na účinnú súdnu ochranu Komisiou, ktoré je zakotvené v článku 13 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP“), ako aj v článku 47 Charty základných práv Európskej únie. Toto porušenie práv podľa ich názoru značne poškodilo ich dobrú povesť a bránilo im tiež v rozvoji ich aktivít súbežného dovozu. Výšku tejto škody, minimálne pokiaľ ide o spoločnosť Agria Polska, odhadujú na 45 868 000 PLN.

89 Žalobkyne uvádzajú, že im musí byť priznané právo na účinný prostriedok nápravy v situácii, ako v prejednávanom prípade, keď do ich práva bolo zasiahnuté predpokladaným porušením práva Únie v oblasti hospodárskej súťaže zo strany subjektov uvedených v sťažnosti. Odmietnutím začať vyšetrovanie, a to napriek tomu, že už UOKiK odmietol začať vnútroštátne vyšetrovanie rozhodnutím, ktoré nemožno napadnúť opravným prostriedkom podľa poľského práva, Komisia odňala žalobkyniam akúkoľvek možnosť namietať dôvodnosť rozhodnutia uvedeného orgánu, ktorý bol povinný zasiahnuť a konštatovať existenciu porušenia článku 101 alebo článku 102 ZFEÚ. Samotné prijatie takéhoto meritórneho rozhodnutia Komisiou by žalobkyniam umožnilo podať žalobu proti tomuto rozhodnutiu na Všeobecný súd. Podľa žalobkýň teda jediným účinným prostriedkom nápravy zabezpečujúcim ochranu, ktorú jej zaručujú Zmluva o FEÚ a sekundárne právo, bolo práve začatie vyšetrovania Komisiou.

90 V rozpore s tým, čo uviedla Komisia v napadnutom rozhodnutí, podanie žaloby žalobkyňami na vnútroštátne súdy voči subjektom uvedeným v sťažnosti a vo vnútroštátnej sťažnosti, a to prípadne v oblasti civilného, dňového, správneho, obchodného alebo trestného práva, najmä z dôvodov falšovania dôkazov, ohovárania alebo porušovania pravidiel profesijnej etiky, im neumožní vymôcť náhradu škody priamo súvisiacej s údajným porušením článkov 101 a/alebo 102 ZFEÚ, ktoré je predmetom sťažnosti. Jednak niektoré žalobné nároky sú už podľa poľského práva premlčané z dôvodu uplynutia premlčacej lehoty troch rokov, ktorú stanovuje vnútroštátne právo pre žaloby súvisiace s výkonom ekonomickej činnosti. Okrem toho poľské vnútroštátne súdy nie sú podľa tvrdenia žalobkýň spôsobilé zabezpečiť účinnú ochranu práv podnikov zaručených článkami 101 a 102 ZFEÚ.

91 Komisia navrhuje zamietnuť tento žalobný dôvod ako nedôvodný.

92 Na úvod Všeobecný súd pripomína, že článok 47 prvý odsek Charty základných práv Európskej únie stanovuje, že každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom. Táto zásada je základnou zásadou práva Únie, ktorá vyplynula zo spoločných ústavných tradícií členských štátov a ktorá je zakotvená v článkoch 6 a 13 EDĽP. Podľa vysvetliviek k článku 47 Charty základných práv Európskej únie, ktoré sa majú podľa článku 6 ods. 1 tretieho pododseku ZEÚ a článku 52 ods. 7 Charty základných práv Európskej únie zohľadniť pri jej výklade, článok 47 druhý odsek Charty základných práv Európskej únie zodpovedá článku 6 ods. 1 EDĽP (rozsudok z 22. decembra 2010, DEB, C-279/09, EU:C:2010:811, body 29 a 32).

93 Po prvé, pokiaľ ide o argumentáciu žalobkýň týkajúcu sa porušenia ich práva na účinnú ochranu pred Všeobecným súdom, je potrebné pripomenúť, že fyzickým a právnickým osobám, ktoré sú oprávnené podať sťažnosť upravenú v článku 7 nariadenia č. 1/2003, je priznaný prostriedok nápravy na účely ochrany ich legitímnych záujmov pre prípad, že sa čiastočne alebo v celom rozsahu nevyhovie ich sťažnosti (rozsudok z 25. októbra 1977, Metro SB-Großmärkte/Komisia, 26/76, EU:C:1977:167, bod 13). V prejednávanej veci žalobkyne práve využili tento prostriedok nápravy, keď podali predmetnú žalobu podľa článku 263 ZFEÚ.

94 Po druhé, pokiaľ ide o skutočnosť, že žalobkyne mali v úmysle dosiahnuť rozhodnutie Komisie konštatujúce, že došlo alebo nedošlo k porušeniu článkov 101 a/alebo 102 ZFEÚ, aby mohli takéto rozhodnutie prípadne napadnúť žalobou podľa článku 263 ZFEÚ, je potrebné pripomenúť, že článok 7 nariadenia č. 1/2003 nepriznáva sťažovateľovi právo vyžadovať od Komisie, aby prijala konečné rozhodnutie o existencii alebo neexistencii údajného porušenia, a ani neukladá Komisii povinnosť pokračovať v každom prípade v konaní až do štádia konečného rozhodnutia (rozsudok z 18. októbra 1979, GEMA/Komisia, 125/78, EU:C:1979:237, bod 18, a uznesenie z 31. marca 2011, EMC Development/Komisia, C-367/10 P, neuverejnené, EU:C:2011:203, bod 73).

95 Ďalej stotožnenie sa s názorom žalobkýň, podľa ktorého by Komisia mala systematicky uskutočňovať vyšetrovanie vždy, keď vnútroštátny orgán pre hospodársku súťaž už prv zamietol z dôvodu premlčania, prípadne aj neoprávnene, sťažnosť podobnú sťažnosti predloženej Komisii, nie je v súlade s cieľom článku 13 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, ktorým je zabezpečiť v záujme efektívnosti optimálne pridelenie zdrojov v rámci európskej siete hospodárskej súťaže (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. januára 2015, easyJet Airline/Komisia, T-355/13, EU:T:2015:36, bod 37). V každom prípade ani nariadenie č. 1/2003, ani oznámenie Komisie o spolupráci medzi orgánmi hospodárskej súťaže (Ú. v. EÚ C 101, 2004, s. 43) nezakladá práva ani nevytvára pre podnik očakávania, že jeho vec bude preskúmaná daným orgánom pre hospodársku súťaže (pozri rozsudok zo 17. decembra 2014, Si.mobil/Komisia, T-201/11, EU:T:2014:1096, bod 39 a citovanú judikatúru), s cieľom prípadného využitia zhromaždených dôkazov získaných týmto orgánom prostredníctvom jeho vyšetrovacích právomocí.

96 Po tretie žalobkyne v zásade mrzí, že jednak na vnútroštátnej úrovni neexistujú prostriedky umožňujúce účinné vymáhanie náhrady škody, ktorá im bola podľa ich názoru spôsobená správaním spoločností uvedených v sťažnosti a ktorá nebola predmetom vyšetrovanie zo strany UOKiK, a že okrem toho neexistujú ani opravné prostriedky proti rozhodnutiu UOKiK nezačať vnútroštátne vyšetrovanie z dôvodu premlčania, keďže v uznesení II GSK 1035/11 z 12. júla 2011, Naczelny Sąd Administracyjny (Najvyšší správny súd, Poľsko) v analogickej veci rozhodol, že „informácia [predsedu UOKiK] o neodôvodnenosti začať konanie vo veci kartelových dohôd nemožno považovať za rozhodnutie o odmietnutí začať konanie“ a že „list predsedu UOKiK [v tejto súvislosti] má iba informatívnu povahu a nemožno ho považovať za akt alebo opatrenie v zmysle článku 3 ods. 2 bodu 4 rokovacieho poriadku [poľských] správnych súdov“.

97 V tomto smere, hoci na pojednávaní Komisia pripustila, že nie je vylúčené, že táto judikatúra Naczelny Sąd Administracyjny (Najvyšší správny súd, Poľsko) by mohla porušovať články 101 a 102 ZFEÚ a odôvodňovať následné začatie konania proti Poľskej republike, Všeobecný súd pripomína, že predmetom postupu upraveného v článku 7 nariadenia č. 1/2003 nie sú zistenia prípadných pochybení orgánov členských štátov, vrátane súdnych orgánov, keďže to patrí do konania o nesplnenie povinnosti podľa článku 258 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle uznesenie z 29. septembra 1997, Sateba/Komisia, T-83/97, EU:T:1997:140, bod 39), a že nie je dovolené obchádzať skutočne platné pravidlá pokusmi vyňať z pôsobnosti článku 258 ZFEÚ postup upravený Zmluvou prostredníctvom jeho umelého podriadenia pravidlám stanoveným v nariadení č. 1/2003 (pozri uznesenie z 19. februára 1997, Intertronic/Komisia, T-117/96, EU:T:1997:16, bod 24 a citovanú judikatúru).

98 Vzhľadom na to je potrebné odmietnuť argumentáciu žalobkýň týkajúcu sa na jednej strane krátkosti premlčacej lehoty UOKiK na stíhanie protisúťažného správania, ako aj trojročnej premlčacej lehoty podnikov na prijatie opatrení podľa poľského práva, a na druhej strane neexistencii opravných prostriedkov v poľskom práve proti rozhodnutiu UOKiK nezačať vnútroštátne vyšetrovanie.

99 Bez ohľadu na odmietavé rozhodnutie UOKiK nezačať vnútroštátne vyšetrovanie mohli žalobkyne v každom prípade podať na vnútroštátne súdy a podľa vnútroštátneho práva žaloby na náhradu škody, ktorá im bola údajne spôsobená porušením článkov 101 a/alebo 102 ZFEÚ subjektmi uvedenými v žalobe. V tejto súvislosti na jednej strane skutočnosť, že inak ako poľské právo uplatniteľné *ratione temporis* pri podávaní vnútroštátnej sťažnosti, smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/104/EÚ

z 26. novembra 2014 o určitých pravidlách upravujúcich žaloby podľa vnútroštátneho práva o náhradu škody utrpenej v dôsledku porušenia ustanovení práva hospodárskej súťaže členských štátov a Európskej únie (Ú. v. EÚ L 349, 2014, s. 1) stanovuje pre takéto žaloby dlhšiu premlčaciu dobu, v prejednávanej veci päťročnú, je irelevantná, keďže lehota na prebratie tejto smernice v čase podania tejto sťažnosti ešte neuplynula. Na druhej strane, ak by aj bolo preukázané, že žalobkyne nemali k dispozícii adekvátne právne prostriedky pred vnútroštátnymi súdmi umožňujúce im získanie náhrady uvedenej škody prostredníctvom súkromného uplatňovania („*private enforcement*") pravidiel hospodárskej súťaže, takáto situácia nemôže viesť k uloženiu povinnosti Komisii začať vyšetrovanie na úrovni Únie prostredníctvom verejnoprávneho uplatňovania („*public enforcement*") uvedených pravidiel.

100 Žalobkyne navyše uviedli, že podali na Sąd Okręgowy w Warszawie (Krajský súd Varšava, Poľsko) žalobu na náhradu škody podľa poľského práva s cieľom vymôcť si náhradu škody, ktorá im bola údajne spôsobená nesprávnymi rozhodnutiami prijatými úradníkmi poľských kontrolných orgánov a krokmi spoločnosti RWA voči týmto úradníkom, aby prijali takéto rozhodnutia.

101 Napokon, pokiaľ ide o žalobný dôvod založený na údajnom porušení článku 1 protokolu č. 1 EDĽP, tento dôvod treba zamietnuť ako neprípustný v súlade s tvrdeniami Komisie, keďže argumentácia žalobkýň v tejto súvislosti nespĺňa požiadavky jasnosti v zmysle článku 76 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu.

102 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy je potrebné prvý žalobný dôvod a následne aj žalobu ako celok zamietnuť.

O trovách

103 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

104 Keďže žalobkyne nemali vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ich na náhradu trov konania v súlade s návrhom Komisie.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Žaloba sa zamieta.**

2. **Agria Polska sp. z o.o., Agria Chemicals Poland sp. z o.o., Star Agro Analyse und Handels GmbH a Agria Beteiligungsgesellschaft mbH sú povinné nahradiť trovy konania.**

Pelikánová Nihoul Svenningsen

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 16. mája 2017.

Podpisy

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu 2

Konanie pred UOKiK: 2

Postup pred Komisiou 3

Konanie a návrhy účastníkov konania 4

Právny stav 5

O druhom žalobnom dôvode 5

O prvej časti druhého žalobného dôvodu týkajúcej sa zjavného pochybenia pri posúdení záujmu Únie na začatí vyšetrovania 6

– Všeobecné úvahy 7

– O pravdepodobnosti preukázania porušenia pravidiel hospodárskej súťaže a o rozsiahlosti vyšetrovania 8

– O uplatniteľnosti judikatúry vyplývajúcej z rozsudkov zo 17. júla 1998, ITT Promedia/Komisia (T-111/96), a z 1. júla 2010, AstraZeneca/Komisia (T-321/05), na prejednávanú vec 11

O druhej časti druhého žalobného dôvodu týkajúcej sa článkov 101 a 102 ZFEÚ 13

O prvom žalobnom dôvode 15

O trovách 17